

Το πρόσωπο του Χριστού-Κυριακή Ορθοδοξίας (Αρχιμ. Καραγιάννης Νικάνωρ)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Η Εκκλησία μας γιορτάζει το θρίαμβο της Ορθοδοξίας, της αλήθειας για τον Θεό και τον άνθρωπο, για την πίστη και τη ζωή. Θυμάται το ιστορικό γεγονός της αναστήλωσης των ιερών εικόνων.

Με τον τρόπο αυτό διακηρύσσει την αυτοσυνείδησή της, δηλαδή φανερώνει το πρόσωπο της. Γιατί με το πρόσωπο εκφράζουμε το βαθύτερο είναι μας, το περιεχόμενο της καρδιάς μας. Γι' αυτό και το σημερινό ευαγγελικό ανάγνωσμα αναφέρεται στην προτροπή του Φιλίππου στο φίλο του Ναθαναήλ, «έρχου και ίδε», έλα να δεις και να γνωρίσεις προσωπικά τον Χριστό, για να Τον ακολουθήσεις. Η Εκκλησία δεν είναι τίποτε άλλο, παρά ο Χριστός παρατεινόμενος στους αιώνες, το μυστήριο της παρουσίας Του και της ενέργειάς Του. Ορθόδοξη πίστη είναι προσωπική επαφή με το πρόσωπο του Χριστού μέσα στο γεγονός της Εκκλησίας.

Η εμπειρία του προσώπου του Χριστού

Στην ιστορία πολλοί αναζήτησαν και ανακάλυψαν αποσπασματικές αλήθειες για τον Θεό και τον κόσμο. Κάποιοι άλλοι ισχυρίστηκαν όχι ήταν απεσταλμένοι του Θεού και έτσι επινόησαν θρησκείες. Δημιούργησαν το «είδωλο του Θεού», όχι όμως τον αληθινό Θεό. Ο Χριστός φέρνει τον Θεό ανάμεσα στους ανθρώπους, γιατί είναι ο ίδιος Θεός. Δεν μιλάει απλώς για την αλήθεια, αλλά είναι Αυτός η αλήθεια. Η πίστη στο θεανθρώπινο πρόσωπο του Χριστού είναι από μόνη της ένα θαύμα «ουδείς δύναται ειπείν Κύριον Ιησούν, ει μη εν Πνεύματι Αγίω» (Α' Κορ. 12,3). Μία τέτοια πίστη είναι ένα δώρο του Αγίου Πνεύματος στον άνθρωπο, μία προσωπική αποκάλυψη και εμπειρία μέσα στο σώμα της Εκκλησίας.

Η θεολογία της Εκκλησίας τονίζει ότι στο πρόσωπο του Χριστού η θεϊκή και η ανθρώπινη φύση ενώθηκαν «ασυγχύτως, αδιαιρέτως, ατρέπτως και αναλλοιώτως», χωρίς να συγχέονται και χωρίς να διαιρούνται. Ένα μυστήριο που δεν μπορούμε να το κατανοήσουμε, πολύ δε περισσότερο να το ερμηνεύσουμε. Γιατί η αλήθεια του Θεού δεν χωράει στη λογική του ανθρώπου. Δεν μπαίνει στο μικροσκόπιο της έρευνας και του πειράματος. Τα δόγματα, που με την ευκαιρία της σημερινής γιορτής καλούμαστε να διαφυλάξουμε, χαράζουν τα όρια του περιεχομένου της πίστεως, αλλά δεν εξηγούν το μυστήριο του Θεού. Μας προτρέπουν να εμπιστευθούμε και να ζήσουμε με την καρδιά μας αυτό που ο Θεός μας αποκάλυψε, όχι όμως να αναλύσουμε με το μυαλό αυτό που η Εκκλησία μας παρέδωσε.

Παραχαράξεις του προσώπου του Χριστού

Το μυστήριο του Χριστού συνίσταται μεταξύ άλλων στο γεγονός ότι ο Υιός του Θεού «κρύβεται» πάντοτε πίσω από τον Υιό του ανθρώπου. Εδώ βρίσκεται το σημείο που σκοντάφτει η ανθρώπινη λογική τότε και σήμερα. Εδώ αρχίζει η τραγική ιστορία των πολλών και ποικίλων αιρέσεων, οι οποίες νοθεύουν την πίστη και ακυρώνουν τη σωτηρία του ανθρώπου. Η αίρεση είναι ο πειρασμός της λογικής πάνω στην αποκάλυψη της πίστεως. Όσα στοιχεία της πίστεως τα κατανοεί, τα αποδέχεται και τα υπερτονίζει. Τα υπόλοιπα τα προσπερνά και τα υποτιμά. Διαχωρίζει τον Ιησού της ιστορίας από τον Ιησού της Εκκλησίας.

Άλλωστε, ας μην ξεχνάμε ότι τον Χριστό τον συνάντησαν αναρίθμητοι άνθρωποι στην επίγεια διαδρομή του. Τον γνώρισαν ως «υιό της Μαρίας», ως προφήτη, ως χαρισματικό διδάσκαλο της Ναζαρέτ. Δεν μπόρεσαν όμως όλοι να διακρίνουν πίσω από Αυτόν τον Υιό του Θεού του ζώντος, τον Θεάνθρωπο Χριστό της Εκκλησίας. Η ιστορία αποδεικνύει το πέρασμά Του από τον κόσμο. Ψηλαφίζει τα τεκμήρια της παρουσίας Του. Αναγνωρίζει το μεγαλείο και άλλοτε αμφισβητεί την υπεροχή Του. Δεν μπορεί όμως με την έρευνα και την επιστημοσύνη να αποδείξει τη θεότητά

Του. Το μυστήριο του θεανθρώπινου προσώπου του Χριστού το βιώνουμε «εν πίστει» μέσα στην Εκκλησία. Είναι αδιανόητο να αναζητούμε την αλήθεια για το πρόσωπο του Χριστού στην ασυδοσία ή τη χυδαιότητα της τέχνης, στην τόλμη ή στη βλασφημία της διανόησης, στα πολύκροτα βιβλία και τις κινηματογραφικές υπερπαραγωγές.

Αγαπητοί αδελφοί, δεν μπορούμε να απαιτούμε από τα αχαλίνωτα στοιχεία του κόσμου να γίνονται κήρυκες της αλήθειας του Χριστού. Αν «κόσμος» είναι καθετί που βρίσκεται έξω από τη χάρη και την ενέργεια του Θεού, τότε «τα του κόσμου» θα συγκρούονται πάντοτε με την αλήθεια και την πραγματικότητα του Θεού. Εμείς όμως γνωρίζουμε ότι «αύτη εστίν η νίκη η νικήσασα τον κόσμον, η πίστις ημών» (Α' Ιω. 5,4), αφού τον τελευταίο λόγο για όλους και για όλα τον έχει ο Θεός. Αμήν.

Πηγή: agiazoni.gr